

Vibeke Marx: Identitetsjagt kloden rundt

Publiceret 18/09/2020 i [Bøger/Kultur](#) af [Monica Krog-Meyer](#)

BØGER // ANMELDELSE – Vibeke Marx har med *Kun en kladde* skabt en klassisk adoptionshistorie, med alle de spørgsmål, der naturligt dukker op – men ikke kun det. Det er også en historie om mor og datterforholdet. Monica Krog-Meyer anmelder bogen, der foregår både i Wales, i Australien – og i Danmark.

”Du er i virkeligheden adopteret! Og din biologiske mor sidder i fængsel i Australien, dømt for at have slået dig ihjel.”

Slam! Så er Vibeke Marx’ historie i bogen *Kun en kladde* i gang. Det er barske sager, den unge Nia helt tilfældigt opdager. Hendes hidtidige identitet rykkes op med rode: Hun rammes af følelsen af svigt. Hvorfor har de løjet? Hvem er jeg? Hvordan er jeg endt her? Hvem er så min far?

Og dertil kommer tvivlen – for kan det nu virkelig passe?

For et ungt menneske, der kun lige er startet på sit voksne liv, er det en hård omgang. Helt forståeligt slås hun ud af sin hidtidige kurs: Studiet smuldrer, lysten til at blive færdiguddannet forsvinder, grunden under hende skrider, hendes livs mysterium må opklares, før hun kan komme videre.

Spændende og nervepirrende som en krimi

Nia begynder forsigtigt og møjsommeligt at finde frem til sandheden om sit eget liv. Det er som en kriminalgåde, med et lille tip her, en fortaelse der og en afsløring der. Hun kan ikke gå til den fængslede mor, hun kan i det hele taget ikke bare spørge, for hvad vil folk tænke? Og hvad er det for en mystisk træner i vandpolo, der dukker op flere steder i historien?

Hvordan finder man ud af fakta i sådan et mysterium? Ja, man googler. Hun finder en dokumentar, der fortæller om kvinden i fængslet – endnu et spor.

Hvordan får man hul på det, hun kalder ”mit projekt identitet”? Hun er skuffet og vred på kvinden, som hun troede var hendes mor, så hende vil hun ikke tale med. Kan familiens gamle læge give hende informationer, hun kan bruge?

For at samle brikkerne i puslespillet om sit liv rejser hun til landet, hvor hendes liv begyndte: Australien. Ingen må vide, hvad hun egentlig er i gang med, så der skal opfindes mange dækhistorier for at komme nærmere og nærmere løsningen på gåden: Hvem er jeg barn af? Hvor hører jeg til? Og hvad med den fængslede kvindes to andre bortadopterede børn – er de mine søskende, og hvor er de?

Hvordan skal man være mor?

Vibeke Marx har med *Kun en kladde* skabt en klassisk adoptionshistorie, med alle de spørgsmål, der naturligt dukker op – men ikke kun det. Det er også en historie om mor og datter-forholdet. For hvor meget må man som mor fokusere på sit eget liv, når man har et barn? Kan barnet fx. klare, at moren tager på feltarbejde som arkæolog og lader mobiltelefonen blive derhjemme, mens faren også er bortrejst og en flink kvinde sørger for mad?

Og hvor meget skal man i det hele taget gå op i, om man er adopteret eller ej?

”Der er ligesom to reaktioner på det med at opdage, at man ikke har det biologiske ophav, som man er blevet lovet, enten stor dramatik og den der slags jagter på de oprindelige

forældre, som flow-tv svælger i, eller også et skuldertræk. Som om det betyder noget. Dine forældre har valgt dig, hvad med alle os andre, der måske bare skulle have været et engangsknald?” skriver Vibeke Marx i bogen.

Det er en spændende rejse, og et interessant greb at flytte romanens centrum til Wales

Nia er i den grad suget ind i den første af de to reaktioner. Hun tager af sted, uden sikkerhed for om hun får svar på sine spørgsmål, og fordi hun ikke kan andet.

”Lige nu var jeg ikke længere et menneske, snarere en eksplosion, noget der for lidt siden havde udgjort et hele, men lige om lidt ville være en samling splinter, som måske aldrig mere ville passe sammen.”

Et universelt dilemma

Jeg skal ikke afsløre mere af handlingen, der bringer os rundt til flere steder i Australien, og minsandten også til Roskilde i Danmark! Det er en spændende rejse, og et interessant greb at flytte romanens centrum til Wales. Det er nemlig her den unge kvindelige hovedperson Nia Pierce bor og vokser op, før handlingen tager os med til Australien og derefter passerer Danmark.

Bogen kan snildt oversættes og fungere på det engelske marked.

Smukt sprog

Vibeke Marx' iagttagelser og beskrivelser af personerne gør dem lyslevende.

Om moren (den walisiske), en kontant kvinde, der underviser på Universitetet:

”Uden at tænke over det var jeg havnet uden for universitetets port, og som om forsynet var særligt drillesygt, kom min mor i det samme ud med sit slag blafrende bag sig som finnen på en hurtiggående Cadillac, hvis brændstof var viden i stedet for benzin.”

Ingen må vide, hvad hun egentlig er i gang med, så der skal opfindes mange dækhistorier for at komme nærmere og nærmere løsningen på gåden: Hvem er jeg barn af? Hvor hører jeg til?

Faren var også en kapacitet på universitetet. Nia omtaler forældrene som ”definerede ved deres hjerner frem for deres lemmer” og fortæller om faren, der nu er død:

”Faktisk virkede det ikke, som om min far overhovedet havde en krop. Han bestod ligesom af hoved alene, det, der var så fyldt med kloge tanker og finurligheder, og elskede, når noget kom bag på ham. Jeg gik altid og ledte efter originale observationer at overraske ham med for at få ham til at være nærværende et øjeblik, og belønningen, når det lykkedes, var frydefuld, det kunne ligefrem kilde i maven af salighed, når han kneb øjnene sammen og spurgte til det, jeg havde fiflet med, for eksempel om haletudser var beslægtet med rejer.”

FOTO MED TILLADELSE FRA FORLAGET

En smuk beskrivelse af barnets opfattelse. Og alt det må pludselig tages op til revision, efter afsløring af fortielser og bortgemte hemmeligheder. Hvem ved, måske vidste faren det slet ikke? Havde moren snydt ham, da hun kom hjem fra Australien med en lille nyt barn?

En imponerende produktion

Titlen *Kun en kladde* henviser til, at moren var i gang med at skrive til den fængslede kvinde for at fortælle, at barnet lever og har det godt. Men hun får skrupler, fordi der stadig er fare for både hendes, barnets og andres liv, hvis det afsløres, hvad der virkelig skete. Så brevet, kladden bliver smidt ud. Og fundet af Nia.

Det er en imponerende række af bøger fra forfatterens hånd. ”*Kun en kladde*” er [Vibeke Marx](#)’ 56. bog.

Det er en god og spændende historie, med et strøg af krimi, eksistentielle overvejelser om hvad mor og datter-konstruktionen kan og skal rumme, om identitetsskismaet, når man er adopteret og altammen skrevet i et smukt sprog. Jeg sender en masse stjerner efter Vibeke Marx.

Vibeke Marx: Kun en kladde
Forlaget Modtryk
Udkom i august 2020

Topfoto: Jens Ulrich, dizzyBild

- MONICA KROG-MEYER
- SENESTE ARTIKLER

Monica Krog-Meyer, tidl. radiovært, nu skribent, pensionist og mormor.
Født 1950, programmedarbejder og studievært. Har taget turen fra P3, via P4 og til P5.
Jeg skrev i 2010 "Plus-alderen - vi bliver jo bare ved!", der medfører mange muntre foredrag rundt i Danmark.